

A major depressziós zavar diagnosztizálása és kezelése komoly közegészségügyi kihívás világszerte, így Magyarországon is. Előadásom a mesterséges intelligencia-asszisztált önképkészítés művészetterápiás gyakorlatának lehetőségeit vizsgálja a depresszió egyéni megnyilvánulásainak mélyebb megértésében, és potenciális szűrő-algoritmusok kiépítésében.

Jelen kutatás 230 résztvevője egy generatív művészeti szoftver (Midjourney) segítségével készített képeket magáról, természetes nyelvű képleírások (promptok) felhasználásával, ezt pedig egy félig-strukturált interjú követte a képkészítés élményéről és az elkészült képekről. Az adatok minél teljesebb feltárása érdekében szekvenciális vegyes módszertant alkalmaztam, a résztvevőkkel készített interjúk kvalitatív tartalomelemzése során megfogalmazott hipotéziseket kvantitatív eszközökkel is tesztelem.

A tíz legmagasabb depresszió pontszámú résztvevő interjúinak tartalomelemzése során a résztvevők pedig pozitív és tartalmas önmegismerési tapasztalatként számoltak be a képkalkotásról. Többek számára az alkotási folyamat segített gátlásaik elengedésében, és ez váratlan negatív és pozitív gondolatok felbukkanásához vezetett – sokszor éles váltásokkal a kettő között. A képeken meglátott szimbolikus jelentések hozzájárultak a felmerülő érzések megfogalmazásához és potenciális erőforrások körvonalazásához – a képek átbeszélése pedig az én holisztikusabb szemléletéhez. A kutatás kvantitatív fázisának hipotéziseit az interjúk eredményei alapján fogalmaztam meg.

A 230 főre kiterjedő kvantitatív elemzések során több, közepes erősségű együttjárást találtam a depresszió pontszám és a résztvevők által használt promptok érzelmi tölteteinek különböző paraméterei között, a negatív átlag és pozitív maximum változókkal pedig egy általános lineáris modellt készítettem, ami a depresszió pontszám varianciájának 18.7%-t magyarázta – ez a depresszió pontszámhoz hasonlóan komplex változók esetében jelentősnek számít. A major depresszióra magas és alacsony kockázatot mutató résztvevők között több, szignifikáns csoportközi különbség mutatkozott a vizsgált paraméterekben, a negatív átlag és a pozitív maximum változókra épített véletlen erdő osztályozó pedig sikeresen felismerte a magas kockázatú csoportba tartozó egyének háromnegyedét (0.78-as AUC érték).

Jelen kutatás az MI-asszisztált önképekészítés komoly művészetterápiás és segéddiagnosztikai lehetőségeire hívja fel a figyelmet – előadásomban további kutatási irányokra is javaslatot teszek.

Kategória: Művészet, kultúra, terápia

Hívószavak: Mesterséges intelligencia, Önkép, Depresszió